

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De nominis boni bono præsagio. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

VITA REVERENDI
P. THOMÆ
MALLEOLI
A KEMPIS,
 PER IODOCVM BADIVM
 ASCENSIVM SCRIPTA.

Capita XII. in vitam Thomæ à Kempis.

D E nominis boni bono presagio,	Cap. I.
De nomine authoris, & eius etymo ac interpretamento.	II.
De quatuor egregijs (unde Plato Diji gratias egit) donis, & de totidem in Molleolum collatis eulogijs.	III.
De magnitudine beneficij, quod inter Christianos pios natus & educatus est.	IV.
De paupertatis excellentia & eius amore, à Thoma nostro ex parentibus imbibito.	V.
De modestia & humilitatis laude.	VI.
De patientia laude.	VII.
De Gerardo Magno, coinstitutoe clericorum Regularium, qui Fratres dicuntur.	VIII.
De eorundem regula & incrementis.	IX.
De Thomæ ad eos accessu, & perspecta in eos religione.	X.
De exhortatione Thomæ, ad religionem canonicam D. Augustini, per Florentium.	XI.
De eius professione, & reliqua vita.	XII.

CAPVT I.

De nominis boni bono presagio.

Ecc. 41. **I.** Scitum quidem est, & à multis laudatum, Sapientis illud præceptum: *Curam habe de nomine bono* Verum id ipsum, non tam de nomine cuiusque proprio, quàm de fama & præconio est intelligendum: quemadmodum & illud Poeta:
Virg. eclog. 5. & lib. 1.
Æneid. *Semper bonos, nomenq; tuum, laudesq; manebunt.*
 Et illud alterum eiusdem:

Dum

VITA THOMAE A KEMPIS.

Dam nos aliquod nomenq; decusq;

Gessimus.

Quod nominis etymon & quam bonae famae fragrantiam, suavissimus Thomas Mallcolus ita assequutus est: ut ob vitae sanctitatem & famae celebritatem, Divorum catalogo, à gravissimo Carthusiani ordinis Patre, in superiore epistola sit adscriptus; multisque operum suorum exhortationibus sodales suos, ut idem assequi adnitantur, admonuit. Neque abs re: quandoquidem, quod praecclare D. Augustinus docuit, ut sua cuiusque vita bona est ipsi ad salutem necessaria; ita optima cuiusque fama proximo: usque adeò, ut durus & inhumanus inter primos sit censendus, qui ad proximi institutionem nomen bonum neglexerit.

2. Verùm de nomine, ut ad praesens facit etymon, etiam scita est magni illius Platonis sententia: Nominis celebritatem & praecclare indolis praesagium non parum ad humanam conducere felicitatem. Siquidem quod vulgato canitur versiculo:

Coniunctum rebus nomina saepe suis.

3. Proinde rerum omnium certissimus praecognitor & iustissimus arbiter Deus, protoplastis Adamo & Euae, plurimisque deinceps ab eis ortis, nomina (Praesertim Hebraica) rebus ipsis convenientissima indidit: usque adeò, ut si eorum interpretamentum ignores, neque prophetias multas, velut Psalmos; neque ceteras intelligas scripturas. Quin etiam, ut futurae rei indicet mysterium, placuit, est ei, ut qui prius hebraicè Iacob, id est, supplantator, è re vocatus erat: posterius Israel, id est, Deum videns, nominetur. Et in Evangelico mysterio, eadem de causa vocatus est Petrus, qui prius Simeon aut Simon. Quam nominis mutationem, plerique Pontificum Romanorum, Petrique successorum insequuti, id nominis assumpserunt, quod genio suo & praeccepte virtuti congruere putarint quam maximè. Unde sint Bonifacij, Clementes, Calisti, Innocentes, Pij, Sisti, Iulij, Leonnes, & id genus alij.

4. Adde, quòd matri suae gloriosissimae, nomen ipsius officio appositissimum, MARIAM, praemponendum mandavit. Et praecursori utriusque parentis mirifico testimonio Ioanni ab Gabriele Archangelo est inditum: abs quo eodem, & ipsius Servatoris vocatum est nomen IESVS, priusquam conciperetur in utero. Cuius rationem apud Mattheum adnectens, inquit: *Ipsè enim saluum faciet populum suum à peccatis*

5. Magna igitur apud Providentiam est nominum ratio, usque adeò, ut quoniam diuinam ignoramus substantiam, in secundo decalogi praeccepto cautum sit: *Non assumes nomen Domini Dei tui in vanum*. Et in oratione dominica, statim in capite,

†† 2

Virg. lib. 2.
Aeneid.

Georgio
Pisc. Kante

Augustin.
serm. 52 ad
Fratres in
exemo.

Plato.

Gen. 27.
Gen. 32.
Matth. 3.
Platina in
vitis Pon-
tificum.

Luc. 1.
Ibid.

Luc. 1 & 2

VITA THOMAE A KEMPIS.

Matt. 6. te, tanquam primum petendum: *Sanctificetur nomen tuum,*
 Quod & diua Virgo ab eodem Spiritu sancto, (cuius superuen-
 tu gravida erat) edocta, cum magna & incomparabilia sibi à Do-
 mino facta meminisset, pro ijs quas summas reponere potuit
Lucæ 1. gratias, *Es sanctum,* inquit, *nomen eius.*

De utroq;
 Hippolyto.
 Illust. Ba-
 ronius in
 martyrol.
 die 13. Au-
 gusti.
 ym. 19.

6. Magnum item est in nomine futuræ rei præsagium, vsque
 adeò, ut in quibusdam vehementer dubites, virum ante rem, an
 post rem, & propter euentum rei, talia illis nomina fuerint im-
 posita. Ut in duobus Hippolytus: qui (ut nomen indicat) ab e-
 quis in diuersa distracti & dissoluti sunt, sub magna quidem v-
 triusque constantiæ & fidei gloria, sed dissimili causa inæqua-
 liquè felicitate. Nam Theser ille filius Phedræ nouerçæ, à qua
 ad stuprum incestuosum interpellatus erat, illecebris non mi-
 nore visus est restitisse constantiæ & continentia, quam Iose-
 phus ille Israelita dominæ suæ in Ægypto. Quocirca, ut (si hi-
 storia non est) saltem fabulæ ferunt, stulta patris credulitate, &
 iniqua atque improvida aui exorabilitate, nomini suo conso-
 num tandem pertulit supplicium: quale post multa sæcula, for-
 tissimus Christi martyr alter Hippolytus, ob fidei & Christia-
 næ persuasionis præconium. Vtrique tamen, grauissimi autho-
 res tradunt, ante fata illa, tale fuisse nomen impositum.

Petrus de
 Natal 1. 6.
 cap. 135.

Joan. 19
 Martyrol
 Rom. die
 25. Mart.

7. Christophorum, itidem Christi martyrem constantissimū,
 quis non potius post rem, quàm ante rei exitum, sic opinetur vo-
 citatum: cum non sit vero simile, ethnico, & à re Christiana
 penitus abhorrenti, tale nomen inditum, ab illis præsertim,
 quibus Christus penitus abhorrenti, tale nomen inditū, ab illis
 præsertim, quibus Christus penitus iam tū erat ignotus? Quin
 etiam Longino, pro Lonchino, aiunt Hastario illi nomen fuis-
 se, qui in cruce Domini latus hasta aperuit: cū ab hasta seu (ut
 Hispani dicunt) anca, quæ græcis ἀγχι dicitur, nomen illud
 videatur deductum. Veruntamen in confesso est nomina quàm
 plurimis imposita, quæ rebus ab ipsis gerendis certissima præ-
 se ferrent præsagia; qualia sunt in hoc opere explicanda Ge-
 rardi Magni, Florentij, Ioannis Cacabi & aliorum.

CAPVT II.

De nomine authoris, & eius etymo ac interpretamento.

SED quorsum, inquires, omnia ista? Nempe, ut legentium (si
 qui lecturi sunt) animos, rerum varietate non nihil reficiã:
 utque non illotis (quod aiunt) pedibus ad authoris nomina in-
 terpretanda ingrediar. Dicitus est enim, mirabili prouidentia,
 opeque sequenti scriptorū, *Thomas Malleolus à Campis seu Cã-
 pensis:*